

Zategadel je zaukazal, naj se praznik Jezusovega srca obhaja po vsej Tirolskej kakor zapovedan praznik. Pri vseh pobožnostih, ki so se obhajale na čast Jezusovemu srcu, bil je Andrej Hofer prvi; s svojim lepim zgledom je v nemal rojake k pobožnosti in daljnemu zaupanju v božjo pomoč.

Tako so Tirolci pod vodstvom priprostega kmeta Andreja Hoferja drugič svojo domovino oprostili sovražnika. (Dalje prihodujic.)

Kdor hoče preveč imeti, dobode premalo.

Trgovec je po cesti jezdil v semenj, a mej potjo mu je zadaj na sedlu oslabela ter odpadla usnījēna vrēca, v katero je bil spravil tudi osemsto zlatnikov. Takoj za njim pride nekak tesār, ki vrēčo najde, pobere in stōprav domā razveže ter vidi, da so i novci v njej. Prvo nedeljo potem je bilo v cerkvi te vasi, kder je stanoval tesār, oznanjeno zjutraj, da je osemsto zlatnikov izgubljenih, a kdor jih je rašel, da vzprīme sto zlatnikov obrestka, če prinese, kar je našel. Tesārja nij zjutraj bilo v cerkvi, nego mislil je iti ob 10. uri, in za tega delj nij slišal oznanfla. Ali mej kcsilom je pripovedovala žena, da se je izgubilo osemsto zlatnikov, a kdor jih prinese, da sto zlatnikov dobode obrēstka. „Oh, zakaj nījsmo novcev našli mi,“ vzdahne gospodinja, „da bi zdaj imeli teh sto zlatnikov!“ Mož jej reče: „pojdi v gōrnjico! V kotu za mizo pod klopjō ležī usnījēna vrēca. Vzemi in prinesi jo dōlu!“ Žena je šla, kakor je vēlel muž, in prinesla vrēčo. Tesār jo zopet razveže in prešteje svitle novce. Bilo je osemsto zlatnikov, baš kakor je v cerkvi oznanil duhovnik. Tesār otide k duhovnema, ter ga povpraša, ali je rēs, kar je bilo oznanjeno, da hotē dati sto zlatnikov ōnemu, ki prinese izgubljeno vrēčo? Duhovni mu odgovori: „to je res!“ A tesār mu dē: „pošljite po trgovca! Vrēca z novci vrēd je najdena.“ Trgovec je prišel vesel, in preštēvši novce tesārju vrgel dva zlatnika, govoreč: „nā! ta dva zlatnika ti darujem; kajti uže poprej si odštēl sebi sto zlatnikov iz vrēče, v katerej jih je bilo devetsto.“ Tesār zavpije: „ne govōri takō! Nijsem vzel niti srebrnika niti zlatnika! Kolikor je v tvojej vrēci bilo, toliko je še zdaj. Pošten človek sem!“ — Zaradi tega prepira so bili novci nesēni v sōdnico, a trgovec in tesār sta šla obā pred sōdca. Tožbo sta pognala in tekla je dolgo; a napōsled je bil urečēn dān, katerega se jima sodba razglāsi. Zbralo se je mnogo ljudij, slišati hotečih, kakō bode sojeno. Najprvo sodec povpraša trgovca, ali more priseči, da je izgubil res devetsto zlatnikov? Trgovec reče: „kaj ne bi mōgel!“ Sōdec mu velī: „vzdigni prste in prisēzi!“ Trgovec priseže. Potem sodec povpraša tesārja, če more i on priseči, da nij našel več, nego li osemsto zlatnikov? Tesār odgovori: „kakō ne bi!“ in priseže. A zdaj sodec reče: „obā sta prisegla prav. Trgovec! poišči ōnega, kateri je našel tvojih devetsto zlatnikov, a tī, poštēni tesār moj! uživaj, kar ti je Bog na cēsto vrgel, dokler se ne oglāsi, kdor je izgubil res osemsto zlatnikov!“ — Vsak je pohvalil sodbo, in tudi je hvalna, kajti laž je v njej za ūho udarila sama sebe, ter izpolnil se je progovor: kdor hoče preveč imeti, dobode premalo.